

Warszawa, dnia 31 sierpnia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 1473/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Protokolant: sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 31 sierpnia 2018 r. w Warszawie

sprawy Z. K., syna J. i J., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 6 października 2017 r. sygn. akt II K 746/14

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk oraz art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko Z. K. warunkowo umarza na okres roku próby; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zwalniając go od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych w sprawie, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1473/17

UZASADNIENIE

Z. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 06.10.2017r., sygn. akt II K 746/14, za występki z art. 177 § 1 k.k., popełniony w dniu 29 maja 2014 roku, za który wymierzono mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 30 złotych każda

Od powyższego wyroku apelację oskarżony, który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, który to błąd wynikać miał z nie wzięcia przez sąd pod uwagę wszystkich faktów i okoliczności. Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego, w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w części dotyczącej przebiegu przedmiotowego zdarzenia, a co za tym idzie również winy oskarżonego, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji oskarżonego, Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok nie uchybił żadnym przepisom prawa procesowego, wziął pod uwagę wszystkie, istotne dla ustalenia ewentualnej winy oskarżonego, okoliczności sprawy oraz dokonał prawidłowej – zgodnej z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k.

– oceny wszystkich dowodów ujawnionych w toku rozprawy. Ocena ta, zdaniem Sądu Okręgowego, doprowadziła Sąd I instancji do słusznego wniosku, że to właśnie oskarżony otwierając drzwi pojazdu bezpośrednio przed jadącą prawidłowo rowerem, pokrzywdzoną, naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym, co było bezpośrednią przyczyną zaistnienia zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania. W związku z tym nie można podzielić, zawartego w apelacji poglądu oskarżonego, że to pokrzywdzona B. G. jadąc rowerem nie zachowała należytej ostrożności, w wyniku czego uderzyła kierownicą roweru w otwarte drzwi pojazdu, z którego wysiadał oskarżony. Przeciwno takiemu przebiegowi zdarzenia przemawiają nie tylko zeznania samej pokrzywdzonej, ale również, czego skarżący zdaje się nie dostrzegać, wyjaśnienia samego oskarżonego złożone na etapie dochodzenia. Oskarżony przesłuchiwany w dniu 16.09.2014r. (k.58) zeznał m.in.: „Wcześniej przed otwarciem drzwi jechał samochód ul. (...), samochód ten przepuszczał pieszych, ja widziałem go w lusterku wstecznym zewnętrznym lewym, ja otwierając drzwi czekałem aż przejedzie ten pojazd, ja tej Pani na rowerze nie widziałem po przejechaniu pojazdu uchyliłem drzwi w tym momencie poczułem uderzenie i widziałem jak ta Pani przewraca się.”. Z wyjaśnień tych jednoznacznie wynika więc, że pomiędzy otwarciem (uchyleniem) drzwi przez oskarżonego i uderzeniem w nie przez pokrzywdzoną upłynął bardzo krótki czas, który nie był wystarczający, by pokrzywdzona mogła dostrzec fakt otwarcia drzwi zaparkowanego pojazdu i podjąć w związku z tym skuteczny manewr obronny. Wprawdzie na rozprawie oskarżony przedstawił odmiennie przebieg zdarzenia, jednakże Sąd Rejonowy słusznie uznał, że te wyjaśnienia nie zasługują na danie im wiary. W tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację zawartą na stronie 3 i 4 pisemnego uzasadnienia wyroku (k.240-241) i nie widzi potrzeby ponownego jej przytaczania, zwłaszcza, że oskarżony w swojej apelacji nie przedstawił argumentów mogących podważyć tok rozumowania zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Równie trafna jest, dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań świadka A. K., które to zeznania oceniane jako całość, wbrew stanowisku oskarżonego, nie tylko nie przeczą ustaleniom poczynionym przez Sąd Rejonowy, ale wręcz przeciwnie pozwalają na pozytywne zweryfikowanie tych ustaleń. Jak słusznie bowiem zauważył Sąd świadek zeznał, że od momentu kiedy zauważył otwarte drzwi pojazdu oskarżonego do chwili uderzenia w nie przez pokrzywdzoną upłynęła może sekunda, co zgodne jest z wersją zdarzenia przedstawioną w pierwszych (cytowanych wyżej) wyjaśnieniach oskarżonego, a pośrednio znajduje również potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Trafnie również zauważył Sąd, że tak krótki czas nie był wystarczający, by pokrzywdzona mogła podjąć skuteczne manewry obronne zmierzające do uniknięcia uderzenia w drzwi samochodu. Tym samym więc, to wyłącznie zachowanie oskarżonego polegające na otwarciu drzwi samochodu bezpośrednio przed jadącą prawidłowo pokrzywdzoną, stanowiło przyczynę zaistniałego wypadku. Z tej przyczyny apelacja oskarżonego w zakresie w jakim kwestionowała jego winę, nie mogła zostać uwzględniona.

Nie mniej jednak sąd Okręgowy dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku doszedł do wniosku, że jest on rażąco niewspółmiernie surowy, zwłaszcza mając na względzie stopień winy oskarżonego oraz jego właściwości i warunki osobiste. Zwrócić bowiem należy uwagę, iż naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym miało charakter nieumyślny i nie wynikał z lekceważenia przez niego tychże zasad. Oskarżony przecież przed otwarciem drzwi obserwował drogę i widział jadący samochód, który przepuścił. Uchybienie przez niego zasadom bezpieczeństwa polegało zaś wyłącznie na tym, że obserwacja ta była niedostateczna, gdyż skupił się na obserwacji samochodu w wyniku czego nie dostrzegł jednak, że drogą porusza się również rowerzystka. Okoliczność ta pozwala w realiach niniejszej sprawy uznać, że zarówno stopień winy oskarżonego, jak i stopień szkodliwości społecznej jego czynu (i to mimo stosunkowo poważnych następstw zdarzenia) nie są znaczne. Na podkreślenie zasługuje również dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie był dotychczas karany zarówno za przestępstwa, jak i za wykroczenia drogowe, co wskazuje, że zdarzenie niniejsze miało charakter incydentalny. Przytoczone okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego pozwalają na stwierdzenie, że w stosunku do oskarżonego zasadnym jest warunkowe umorzenie postępowania karnego. Z tych powodów Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie w niniejszej sprawie ustalając okres próby na rok. Jednocześnie Sąd, mimo obowiązku wynikającego z treści art. 66 § 3 k.k., nie nałożył na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienie lub nawiązki na rzecz pokrzywdzonej, albowiem zgodnie z art. 415 § 1 k.p.k. nie orzeka się ich jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania. W realiach niniejszej sprawy roszczenia pokrzywdzonej wynikające z czynu oskarżonego są

przedmiotem, zawisłej przed Sądem Rejonowym w Wołominie, sprawy o sygn. akt I C 2148/15, co wyklucza orzekanie o nich w niniejszym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.